

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **GYP LOGISTICS, a.s.**, IČ: 26238241
sídlem Příkop 838/6, 602 00 Brno
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Hladíkem
sídlem nám. 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2016, č. j. 33455-2/2016-900000-304.1

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 2. 11. 2016 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2016, č. j. 33455-2/2016-900000-304.1, kterým žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 6. 6. 2016, č. j. 19396-17/2016-530000-12, kterým celní úřad rozhodl tak, že shledal žalobce vinného ze spáchání správních deliktů podle ustanovení § 294 odst. 1 písm. e) a g) zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, za spáchané delikty uložil žalobci pokutu a zároveň mu uložil povinnost nahradit náklady řízení.
2. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce následujícími námitkami. V případě prvního deliktu dle ustanovení § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona, který měl spočívat v uvedení nepravdivých údajů v celním prohlášení, namítl, že k označení zásobníků do vzduchových pistolí výrazem „obchodní magazíny“ došlo zjevně v důsledku chybného překladu z angl. magazine (zásobník).
3. V případě druhého deliktu dle ustanovení § 294 odst. 1 písm. g) celního zákona, který měl spočívat v odejmutí zboží – dvou kusů elektronického oscilátoru celnímu dohledu v rozporu s čl. 59 odst. 2 nařízení rady EHS č. 2913/92, když jej předal, jakožto dopravce, svému zákazníkovi, společnosti Agilent Services, kdy toto zboží bylo odesláno do Spolkové republiky Německo, namítl, že, přestože uvedené zboží není zbožím dvojího určení, bylo žalobci uloženo předložit pro vývoz individuální povolení od licenční správy ministerstva průmyslu a obchodu. Klient žalobce se rozhodl, že předmětné zboží nevyveze a vývoz zboží do Německa nebyl vývozem ve smyslu čl. 4 odst. 1 nařízení č. 428/2009, jelikož se jednalo o zboží Společenství a pohyb takového zboží není vývozem. Podle žalobce proto byla zrušena platnost celního prohlášení podle ustanovení čl. 251 odst. 2 písm. a) nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, jelikož žalobce prokázal, že zboží neopustilo společenství. Žalobce tak nemohl odejmout zboží celnímu dohledu, neboť zboží celnímu dohledu nepodléhalo. V souvislosti s druhým deliktem brojil žalobce i proti uplatnění tzv. opatření Catchall dle kapitoly 2., čl. 4 odst. 1 nařízení 428/2009.
4. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 20. 1. 2017 navrhl zamítnutí žaloby s tím, že jednotlivé uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné. Nejprve odkázal na napadené rozhodnutí stran spojení řízení o obou správních deliktech ke společnému projednání. Dále konstatoval, že žaloba *de facto* nesměřuje proti prvnímu z deliktů, a proto se k této části žaloby nevyjádřil. Za stěžejní označil druhou námitku k deliktu odejmutí zboží celnímu dohledu. K té uvedl, že zboží je podle ustanovení čl. 59 odst. 2 celního kodexu pod celním dohledem od okamžiku přijetí celního prohlášení až do jedné z událostí předpokládaných citovaným ustanovením, tj. mimo jiné do okamžiku kdy je platnost celního prohlášení zrušena. Podle žalovaného nemůže být platnost celního prohlášení nikdy zrušena samotným celním deklarantem ani na základě vzniku právní skutečnosti, ale vždy až vydáním individuálního správního aktu celního orgánu. V případě uvedeného deliktu bylo zboží odňato celnímu dohledu dne 26. 6. 2015 a platnost celního prohlášení byla na základě žádosti ze dne 29. 6. 2015 zrušena až 5. 11. 2015. Následně se žalovaný s odkazem na evropskou judikaturu vyjádřil k „odebrání celnímu dohledu“. Zkoumání povahy zboží označil žalovaný za nadbytečné.

5. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 28. 3. 2017, ve které nejprve poukázal na to, že nikdy nebyl vlastníkem předmětného zboží a v důsledku toho dispozice se zbožím nezáležela na jeho vůli. Dále konstatoval, že s ohledem na povahu zboží (tj. zboží Společenství) je žalovaným odkazovaná judikatura nepřiléhavá. Následně zdůraznil, že jiné rozhodnutí, než zrušení celního prohlášení není možné a proto sankcionování žalobce za to, že „nepočkal“ na zrušení celního prohlášení, je zjevně přepjatým formalismem, který nesleduje žádný legitimní cíl a účel. K významu posouzení otázky možného dvojího určení zboží jednak odkázal na prvostupňové rozhodnutí, ve kterém bylo možné dvojí určení zboží skutečností významnou pro sankci, a dále namítl, že pokud by se prokázalo, že zadržování zboží pro jeho tvrzené dvojí užití bylo nezákonné, postrádal by správní delikt materiální aspekt.
6. K replice se žalovaný vyjádřil dalším podáním ze dne 23. 5. 2017, ve které uvedl, že se žalobce nemůže zprostit odpovědnosti tvrzením, že nebyl vlastníkem zboží, neboť žalobce byl v postavení deklaranta, tedy osoby, které byla stanovena veřejnoprávní povinnost související s tím, že se zboží nacházelo pod celním dohledem. Následně znovu zopakoval své vyjádření k možnosti zrušení celního prohlášení a zdůraznil, že při posuzování odebrání zboží celnímu dohledu není rozhodné, zda se jedná o zboží Společenství nebo nikoliv. Podle žalovaného není ani povinnost vyčkat rozhodnutí přepjatým formalismem, neboť pro zrušení platnosti celního prohlášení je nutné splnit zákonem stanovené podmínky. Opětovně taktéž uvedl, že nepovažuje za nutné prokazovat povahu předmětného zboží, neboť pro věc je i s ohledem na zásady prokazování skutkového stavu v celním řízení, jak byly vyloženy judikaturou Nejvyššího správního soudu, klíčové, zda celnímu orgánu vznikly důvodné pochybnosti o povaze zboží, což má žalovaný za jednoznačně prokázané.
7. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.r.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.r.s.). O žalobě soud rozhodl po nařízeném soudním jednání, na kterém účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.
8. Žalobní námitky uplatněné jak v písemných podáních, tak i u jednání neshledal soud na základě níže uvedeného jako důvodné. Zároveň soud nedoplňoval dokazování ani na základě u jednání uplatněných návrhů, ani jednání neodročil v souvislosti s probíhajícím trestním řízením, neboť z obsahu správního spisu jasně vyplýval skutkový stav, který vedl celní úřady k vydání napadených rozhodnutí. Doplnění dokazování stran odpovědnosti fyzických osob za vývoz vojenského materiálu nepovažoval soud za rozhodující pro závěr o tom, zda bylo nebo nebylo odňato zboží celnímu dohledu.

Obchodní magazíny – chyby při vyplnění celního prohlášení

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce předložil dne 2. 10. 2015 celnímu úřadu vývozní celní prohlášení, ve kterém mimo jiné uvedl jako vyvážené zboží „obchodní magazíny“, které označil TARIC kódem „49111090“. Společný celní sazebník EU ve znění účinném od 1. 1. 2015 ve třídě 49 obsahuje pod TARIC kódem 4911 kapitolu Ostatní tiskařské výrobky, včetně tištěných obrazů a fotografií s položkou 4911 10 Reklamní a

propagační tiskoviny, obchodní katalogy a podobné výrobky a podpoložkou 4911 10 90 Ostatní.

10. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce nejenže zboží – zásobníky do pušek/pistolí označil chybným názvem, jak tvrdí, ale zároveň ho označil i chybným TARIC kódem, který však odpovídá právě chybně označenému zboží, tedy reklamním tiskovinám. Přitom je zjevné, že předcházející výrobek deklarovaný jako vzduchové pistole podřadil pod položku 9304 00 00 Ostatní zbraně (například pušky, karabiny a pistole na pružinu, na stlačený vzduch nebo na plyn, obušky), kromě zbraní čísla 9307, přičemž ze sazebníku jasně vyplývá, že následující třída 9305 Části, součásti a příslušenství výrobků čísel 9301 až 9304 se vztahuje právě k příslušenství jím deklarovaných zbraní. Je proto zcela nepochopitelné, proč zařadil žalobce zásobníky ke zbraním v rámci celní deklarace do zcela jiného TARIC kódu, a argumentaci žalobce a celou uplatněnou námitku považuje soud ve světle úplného obsahu celního prohlášení za nedůvodnou a účelovou.

Elektronkové oscilátory – odnětí zboží celnímu dohledu

11. V případě druhého deliktu se jedná především o právní posouzení níže uvedených dotčených ustanovení evropských předpisů.
12. Podle čl. 59 odst. 2 nařízení rady EHS č. 2913/92 zboží Společenství navržené v celním prohlášení do režimu vývozu, pasivního zušlechťovacího styku, tranzitu nebo uskladnění v celním skladu je pod celním dohledem od okamžiku přijetí celního prohlášení až do okamžiku, kdy opustí celní území Společenství nebo kdy je zničeno nebo kdy je platnost celního prohlášení zrušena.
13. Podle čl. 66 odst. 1 téhož nařízení na žádost deklaranta zruší celní orgány platnost již přijatého celního prohlášení, prokáže-li deklarant, že zboží bylo v celním prohlášení navrжено do daného režimu omylem nebo že vzhledem ke zvláštním okolnostem již zboží nemůže být propuštěno do celního režimu, do kterého bylo navrжено v celním prohlášení. Pokud však celní orgány sdělily deklarantovi svůj úmysl provést kontrolu zboží, nebude žádost o zrušení platnosti celního prohlášení přijata, dokud kontrola nebude provedena.
14. Podle odst. 2 po propuštění zboží již nelze platnost celního prohlášení zrušit, kromě případů vymezených postupem projednávání ve výboru.
15. Podle čl. 251 prováděcího nařízení může být odchylně od čl. 66 odst. 2 kodexu platnost celního prohlášení zrušena po propuštění zboží za těchto podmínek:
 1. Jestliže se prokáže, že zboží bylo v celním prohlášení omylem navrжено do celního režimu, který obsahuje povinnost zaplatit dovozní clo, namísto propuštění do jiného celního režimu, zruší celní orgány platnost celního prohlášení, je-li příslušná žádost podána ve lhůtě tři měsíců od přijetí celního prohlášení a pokud – zboží nebylo použito jinak, než stanoví celní režim, do kterého mělo být propuštěno, – zboží bylo v celním prohlášení navrжено k propuštění do jiného celního režimu, pro který splnilo všechny požadované podmínky, a – zboží bylo okamžitě navrжено k propuštění do celního režimu, pro který bylo skutečně určeno. Celní prohlášení s návrhem na propuštění zboží do tohoto jiného celního režimu nabývá účinku ke dni přijetí zrušeného celního prohlášení. Ve výjimečných odůvodněných případech může celní úřad povolit prodloužení uvedené lhůty.

1a. Jestliže se prokáže, že zboží bylo v celním prohlášení omylem navrženo k propuštění do některého celního režimu s povinností zaplatit dovozní clo namísto jiného zboží, zruší celní orgány platnost tohoto celního prohlášení, je-li příslušná žádost podána ve lhůtě tří měsíců od přijetí celního prohlášení a pokud

- zboží původně navržené i) bylo použito pouze způsobem, který je povolen v jeho původním statusu, a ii) bylo uvedeno do původního stavu;

a

- zboží, které mělo být skutečně navrženo v celním prohlášení k propuštění do původně zamýšleného celního režimu, i) by mohlo být v okamžiku podání původního celního prohlášení předloženo témuž celnímu úřadu a ii) bylo v celním prohlášení navrženo k propuštění do celního režimu, který byl původně zamýšlen. Ve výjimečných, řádně odůvodněných případech mohou celní orgány povolit prodloužení uvedené lhůty.“

1b. Je-li vráceno zboží zaslané na dobírku, celní úřady zruší platnost celního prohlášení s návrhem na propuštění zboží do volného oběhu, je-li odpovídající žádost podána do tří měsíců ode dne přijetí celního prohlášení, pokud zboží bylo vyvezeno na adresu původního dodavatele nebo na jinou adresu uvedenou tímto dodavatelem.

1c. Je-li uděleno povolení se zpětnou působností v souladu s:

- článkem 294 při propuštění zboží do režimu volného oběhu se zvýhodněným sazebním zacházením nebo se sníženou nebo nulovou celní sazbou z důvodu zvláštního použití zboží,

nebo

- článkem 508 pro celní režim s hospodářským účinkem.

2. Je-li zboží v celním prohlášení navrženo pro vývoz nebo do režimu pasivního zušlechťovacího styku, zruší se platnost celního prohlášení, jestliže

a) deklarant s ohledem na zboží, které buď podléhá dovoznímu clu, nebo které je předmětem žádosti o vrácení dovozního cla, poskytnutí vývozních náhrad nebo jiných částek nebo které při vývozu podléhá zvláštním opatřením,

- **prokáže celnímu úřadu vývozu, že zboží neopustilo celní území Společenství,**

- opět předloží uvedenému úřadu všechny výtisky celního prohlášení a všechny ostatní doklady, které obdržel po přijetí celního prohlášení,

- případně celnímu úřadu vývozu prokáže, že náhrady a jiné částky poskytnuté na základě vývozního celního prohlášení na dotyčné zboží byly vráceny nebo že příslušná úřední místa přijala potřebná opatření, aby tyto částky nebyly vyplaceny,

a

- případně podle platných předpisů splní ostatní povinnosti, které může celní úřad vývozu vyžadovat pro nápravu situace tohoto zboží.

- Zrušení platnosti celního prohlášení má rovněž za následek zrušení odpočtů provedených na vývozní licence nebo osvědčení o stanovení sazby náhrady předem předložené v souvislosti s celním prohlášením.

Musí-li být zboží navrhované v celním prohlášení pro vývoz vyvezeno z celního území Společenství v určité lhůtě a tato lhůta není dodržena, platnost celního prohlášení se zruší;

b) v případě jiného zboží je celní úřad vývozu informován postupem podle čl. 792a odst. 1 o skutečnosti nebo má v souladu s čl. 796e odst. 2 za to, že zboží uvedené v celním prohlášení neopustilo celní území Společenství.

3. Jestliže zpětný vývoz zboží vyžaduje podání celního prohlášení, použije se bod 2 přiměřeně.

4. Bylo-li zboží Společenství propuštěno do režimu uskladňování v celním skladu podle čl. 98 odst. 1 písm. b) kodexu, lze požádat o zrušení platnosti daného celního prohlášení a toto zrušení provést, pouze pokud byla přijata opatření stanovená ve zvláštní právní úpravě pro případ nedodržení stanoveného určení. Jestliže po uplynutí lhůty stanovené pro setrvání uvedeného zboží v režimu uskladňování v celním skladu nebyla podána žádost, aby tomuto zboží bylo poskytnuto zacházení podle zvláštní právní úpravy, přijmou celní orgány opatření, která tato úprava stanoví.

16. Žalobce se v podané žalobě dovolává aplikace zvýrazněné části ustanovení čl. 251 odst. 2 písm. a) nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, nicméně podle názoru zdejšího soudu jeho argumentace je již z podstaty nesprávná. Jak vyplývá ze záměrně úplné a obsáhlé citace právní úpravy, žalobce totiž opomíjí, že čl. 251 prováděcího nařízení se vztahuje na situace, kdy již zboží bylo propuštěno do určitého režimu a doplňuje tak čl. 66 odst. 2 základního nařízení (srov. návětí čl. 251 *Odchylně od čl. 66 odst. 2* kodexu může být platnost celního prohlášení zrušena *po propuštění zboží* za těchto podmínek).
17. Z obsahu spisu jasně vyplývá, že zboží bylo odňato celnímu dohledu ještě před tím, než bylo propuštěno do navrhovaného režimu. S ohledem na to žalobcem citované ustanovení čl. 251 odst. 2 písm. a) prováděcího nařízení na věc nedopadá a uplatněná žalobní námitka je proto nedůvodná.
18. Vzhledem k řečenému soud považuje za zcela nadbytečné zabývat se dílčími otázkami, které souvisí s aplikací ustanovení čl. 251 odst. 2 písm. a) prováděcího nařízení, tj. zejména tím, zda se ve věci jednalo o zboží společenství či nikoliv, resp. zda se při nakládání s ním jednalo o vývoz, když bylo přemístěno do Německa. Pouze na okraj považuje za vhodné uvést, že argumentace žalobce spočívající na ustanovení čl. 4 odst. 7 nařízení 2913/92 je bytostně spojena s tím, zda mohl žalobce sám zrušit platnost celního prohlášení ve vazbě na ustanovení čl. 251 odst. 2 písm. a) prováděcího nařízení, neboť existence celního dohledu je vázána na to, zda celní úřad přijal celní prohlášení. Není proto rozhodující, zda se jedná o zboží Společenství, které se pohybuje po Společenství. Jelikož žalobce celním prohlášením navrhl propuštění zboží do režimu vývoz a celní prohlášení nebylo zákonným způsobem zrušeno, byl žalobce povinen ponechat zboží pod celním dohledem. Jinými slovy, pokud by žalobce od počátku pouze převážel předmětné zboží z ČR do Německa, pak by bylo rozhodné posuzovat otázku, zda se ve věci jednalo o zboží Společenství. Za situace, kdy bylo ze strany žalobce navrženo propuštění zboží do celního režimu vývozu, bylo nutné pro další manipulaci se zbožím i v rámci Společenství nejprve zrušení celního prohlášení postupem dle ustanovení čl. 66 odst. 1 nařízení rady EHS č. 2913/92.
19. Zároveň pro nástup odpovědnosti žalobce za správní delikt není podstatné ani to, že žalobce vystupoval v celé transakci „pouze“ jako deklarant plnící pokyny vlastníka zboží.

Ze základního nařízení jasně vyplývá, že od okamžiku podání celního prohlášení do okamžiku propuštění vznikají práva a povinnosti právě celnímu deklarantovi. Mj. aby zajistil, že zboží bude k dispozici celnímu úřadu např. ke kontrole, dále jediné celnímu deklarantovi, může být zboží propuštěno do navrhovaného režimu a konečně pouze a jediné celní deklarant může navrhopvat zrušení celního prohlášení.

20. Z obsahu správního spisu jasně vyplývá, že to byl žalobce, kdo byl celním deklarantem, nikoliv vlastník zboží.
21. Podle ustanovení § 294 odst. 1 písm. g) celního zákona se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že odejme zboží celnímu dohledu v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví.
22. Z citovaného ustanovení jasně vyplývá, že dopadá na jakoukoliv osobu, která odejmula zboží celnímu dohledu. Z vlastního vyjádření žalobce vyplývá, že to byl on, kdo odvezl zboží do SRN, byť na pokyn jeho vlastníka. Byl to tedy právě žalobce, kdo odňal zboží celnímu dohledu, navíc v situaci, kdy on sám byl celním deklarantem a byl odpovědný za průběh celního řízení, resp. za to, že zboží bude k dispozici celnímu orgánu. Jakýkoliv soukromoprávní pokyn, byť v režimu soukromoprávních závazkových vztahů, nemůže zbavit žalobce jeho veřejnoprávních povinností ani jeho veřejnoprávní odpovědnosti.
23. Žalobce měl nástroje k tomu, aby v souvislosti s pokynem vlastníka zboží k jinému nakládání se zbožím řádně zrušil platnost již přijatého celního prohlášení. V případě nečinnosti nebo zdlouhavého řízení ze strany celních orgánů měl i případné nástroje na ochranu před nečinností celních orgánů. Nic z toho však žalobce nevyužil a svévolně odvezl zboží z dosahu celního úřadu a teprve následně se snažil celou situaci konvalidovat dodatečnou žádostí o zrušení platnosti celního prohlášení. Takový postup je ale v rozporu se zákonem, neboť po dobu od přijetí celního prohlášení do jeho zrušení (resp. případně propuštění zboží) nebylo zboží žalobcem navržené do režimu vývozu k dispozici celnímu orgánu, a to v důsledku jeho vlastní činnosti.
24. V další části námitek žalobce brojil proti hodnocení závěrů ohledně dvojího určení předmětného zboží. Tyto námitky lze rozdělit do tří skupin.
25. Předně v žalobě brojí proti nezákonnosti úkonů – informací ministerstva průmyslu a obchodu k povinnosti žádat o vývozní povolení ze dne 28. 5. 2015 a 19. 6. 2015, jakožto závazných stanovisek ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Dále v replice brojil proti obsahu vyjádření k žalobě s tím, že hodnocení charakteru zboží jako zboží dvojího určení, neboť prvostupňový celní úřad tuto skutečnost zmiňoval jako zásadní pro vyměřovanou výši pokuty. Následně v replice dále namítal, že posouzení charakteru zboží má klíčový význam pro posouzení naplnění materiálního znaku správního deliktu.
26. Je třeba jasně zdůraznit, že žalobce je povinen vymezit žalobní body ve lhůtě pro podání žaloby. Pokud žalobce uvede v průběhu řízení po uplynutí lhůty pro podání žaloby nové námitky, soud k nim nemůže přihlížet, neboť se jedná o námitky opožděné. Žalobce však může v průběhu řízení bez ohledu na lhůtu pro podání žaloby dále rozvíjet nebo naopak omezovat řádně uplatněné žalobní námitky.

27. Z pohledu soudu je řádně uplatněná námitka nezákonnosti závazných stanovisek ministerstva průmyslu a obchodu, ze které však vůbec nevyplývá, jaký má vztah k věcnému posouzení spáchání deliktů nebo k sankci jako takové. Z obsahu podané žaloby vyplývá, že žalobce obecně brojil proti tomu, že by delikt vůbec spáchal. Proti sankci výslovně nebrojil, a to ani proti jejímu zdůvodnění ani proti její výši.
28. Soud se tak primárně zabýval tím, zda mohla mít závazná stanoviska vliv na závěr o spáchání druhého správního deliktu, tedy odnětí elektronkových oscilátorů celnímu dohledu. Jakkoliv subjektivně mohla mít stanoviska ministerstva průmyslu a obchodu vliv na to, jakým způsobem bude vlastník zboží s oscilátory nakládat (tj. zda bude nadále trvat na jejich vývozu do Pákistánu, nebo je prodá intrakomunitárně do Spolkové republiky Německo), nemohla mít, podle názoru zdejšího soudu, objektivní vliv na spáchání správního deliktu.
29. Povaha zboží není znakem skutkové podstaty správního deliktu dle ustanovení § 294 odst. 1 písm. g) celního zákona. Celnímu dohledu může být odňato jak zboží dvojího určení, tak i zboží jiné. Pro naplnění znaků skutkové podstaty celního deliktu odnětí zboží celnímu dohledu je proto irelevantní, zda ministerstvo průmyslu a obchodu vydalo stanovisko o charakteru zboží, neboť pro naplnění znaků skutkové podstaty je klíčové, zda se jednalo o zboží pod celním dohledem, což podle soudu bylo prokázáno, a zda žalobce zboží celnímu dohledu odňal, což bylo taktéž prokázáno.
30. Ve vztahu k sankci soud předně opakuje, že výrok o sankci žalobce výslovně nenapadl. Pokud se v replice vymezuje proti použití závěrů o dvojím charakteru zboží v rámci odůvodnění výroku o sankci v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak soud musí konstatovat, že celní úřad pouze hodnotil zjištěný skutkový stav daný vyjádřeními ministerstva jako skutečnost významnou pro stanovení výše sankce, nicméně nikoliv jako skutečnost jedinou, neboť dále byla hodnocena např. recidiva stejného chování žalobce.
31. Z pohledu soudu je zřejmé, že zjištěný skutkový stav v době uložení sankce plně odpovídal závěru, že se ve věci mohlo jednat o zboží dvojího určení a žalobce namísto řešení sporu o charakter předmětného zboží odňal toto zboží celnímu dohledu. Za takové procesní situace nepovažuje soud za podstatné, zda se skutečně jednalo o zboží dvojího určení, nebo zda správní orgány mohly mít důvodné podezření, že se o takové zboží jedná.
32. V intencích uvedeného soud následně hodnotil výši sankce s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, který uvedl, že *„ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. [...] Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda*

správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.); oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“

33. Soud se proto zabýval (s ohledem na absenci výslovných námitek proti výroku o sankci) tím, jestli byla sankce uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Za oba správní delikty mohly celní orgány podle § 294 odst. 2 písm. a) celního zákona uložit žalobci pokutu až do výše 4.000.000 Kč, přičemž žalobci byla uložena pokuta ve výši 250.000 Kč, což představuje 6,25 % možné sankce. S ohledem na to, že sankce byla žalobci ukládána s přihlédnutím k tomu, že se jedná o opakované shodné porušení zákona, nedospěl soud k závěru, že by sankce byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši.
34. Ve vztahu k naplnění materiální stránky správních deliktů lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, který obsahuje závěr o naplnění materiální stránky deliktu ve vazbě na naplnění formálních znaků skutkové podstaty a který je součástí konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Zdejší soud považuje za vhodné z citovaného rozhodnutí zdůraznit, že po rozboru Nejvyšší správní soud uzavřel (byť ve věci překročení rychlosti), že lze „obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.“
35. Společenská nebezpečnost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, potažmo správních deliktů (např. význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění, srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 46, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011 – 78, a ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017 – 34).
36. V souzené věci se však podle názoru soudu jedná o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného citovanými ustanoveními celního zákona a soud nevidí žádné důvody ke snížení míry odpovědnosti pod míru běžně se vyskytujících deliktů, neboť pokud se jedná o namítaný vztah materiální stránky deliktu a charakteru zboží, musí soud opětovně zdůraznit, že charakter zboží nebyl hodnocen co do vztahu k naplnění znaků skutkové podstaty, tudíž nemá vliv ani na materiální stránku deliktu.

37. Ani námitky související s odnětím elektronkových oscilátorů celnímu dohledu tak soud neshledal jako důvodné.
38. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce, bylo vydáno v souladu se zákonem. Soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
39. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovaný, který měl v řízení plný úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. prosince 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu